

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **I. K.**, narozená X,
státní příslušnice U.,
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem,
sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29326-3/ČJ-2018-930310-V243, o správním vyhoštění, a ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29326-4/ČJ-2018-930310-V243, o nákladech správního vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 15. 8. 2019, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29326-3/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 8. 2018, č. j. KRPS-145215-31/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění“). Prvostupňovým rozhodnutím o vyhoštění správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Dále se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29326-4/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 8. 2018, č. j. KRPS-145215-32/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení“). Prvostupňovým rozhodnutím o nákladech řízení správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění v paušální výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí žalovaná po krátké rekapitulaci výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně a v souladu se zákonem podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení zjistilo, prokázalo a zdůvodnilo, že žalobkyně v České republice vykonávala od 8. 2. 2018 do 10. 5. 2018 práci bez povolení k zaměstnání, ačkoli výkon jejího zaměstnání byl na takové povolení vázán. Žalovaná uvedla a zdůvodnila, že žalobkyně nespadala pod výjimku dle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, žalobkyni byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jejích práv. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, odpovídá okolnostem případu. Žalovaná tak dospěla k závěru, že prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
3. V odůvodnění druhého napadeného rozhodnutí žalovaná po krátké rekapitulaci správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně a v souladu se zákonem a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně totiž porušila svou právní povinnost tím, že byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, čímž vyvolala zahájení řízení o správním vyhoštění.
4. Žalobkyně nejprve namítá, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, neboť jednání žalobkyně nepředstavuje žádné porušení těchto právních ráďů. Shrnula, že žalovaná odmítla aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, ačkoli žalobkyně byla jako zaměstnankyně p. společnosti M. SP. Z O.O. (dále jen „M.“) vyslána na území České republiky k poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro obchodní společnost V. s.r.o. (dále jen „V.“) na základě smlouvy uzavřené mezi uvedenými společnostmi. Žalobkyně tak byla vyslána v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném

členském státu Evropské unie podle směrnice o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb. Soulad tohoto postupu s evropským právem potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise. Ačkoliv žalobkyně předkládala důkazy k prokázání skutečností, které odůvodňovaly použití § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správních orgánů akceptováno. V souvislosti s námitkou nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně nadto namítla, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení a současně odložit vykonatelnost předmětného rozhodnutí.

5. Žalobkyně dále obecně namítá, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítla již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o vyhoštění. Tyto nedostatky však žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizovala ani nevylicila, zda by tyto tvrzené nedostatky mohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Pouze v závěru žaloby žalobkyně odkázala na odvolání.
6. Konečně ve vztahu ke druhému napadenému rozhodnutí žalobkyně toliko odkázala na žalobní body směřující proti prvnímu napadenému rozhodnutí o vyhoštění.
7. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadených a prvostupňových rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť má za to, že se k věci již vyjádřila a dostačujícím způsobem se vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 5. 2018 byla provedena kontrola v provozovně P. M. s.r.o. v obci M., Z., při níž byla zastižena žalobkyně při práci v hale, kde připravovala zboží na expedici (třídila vrácené zboží). Žalobkyně sice předložila cestovní doklad č. X s vylepeným vízem typu D, účel 05, vydaným P. r. platným od 5. 12. 2017 do 1. 8. 2018, nepředložila však povolení k zaměstnání. Od zástupce P. M. s.r.o. bylo zjištěno, že žalobkyně byla na práci zajištěna obchodní společností F. K. I. s.r.o. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byla vyslechnuta. Žalobkyně při výslechu uvedla, že na území České republiky přicestovala dne 7. 2. 2018 za účelem práce, a to z P., kde však do té doby nepracovala. Práci si domluvila již na U. přes prostředníka V., který vyřídil, že ji na území České republiky vyslala p. společnost M. Žalobkyně měla za to, že na tomto základě může pracovat v České republice, protože V. důvěřovala. V areálu P. M. s.r.o. pracovala od nástupu dne 8. 2. 2018, přičemž den 10. 5. 2018 měl být jejím posledním pracovním dnem. Pracovní pomůcky byly na místě, odměna za práci jí měla být vyplacena v p. měně, ale do té doby ještě nic nedostala. Odměnu měl žalobkyni vyplatit prostředník V. až po 3

odpracovaných měsících (žalobkyně měla domluvenou práci právě na 3 měsíce a poté se chtěla vrátit na U.).

10. Součástí spisu jsou dále fotografie žalobkyně přítomné na pracovišti, docházkový list ze dne 10. 5. 2018, sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 16. 5. 2018, vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, smlouva o dílo ze dne 19. 12. 2012 uzavřená mezi P. M. s.r.o. jako objednatelkou a V. jako zhotovitelkou, podnájemní smlouva ze dne 1. 1. 2017 uzavřená mezi P. M. s.r.o. jako nájemkyní a V. jako podnájemkyní, smlouva o poskytování příhraničních služeb ze dne 1. 1. 2018 uzavřená mezi M. jako dodavatelkou a V. jako odběratelkou, pracovní smlouva žalobkyně s M. ze dne 7. 2. 2018 a její dodatek ze dne 8. 2. 2018 i informace o nástupu s tím související ze dne 8. 2. 2018, sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 20. 6. 2018 a také závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně na U. ze dne 29. 6. 2018.
11. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k seznámení s podklady a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim, žalobkyně však svého práva nevyužila. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění a o nákladech řízení, jejichž výroky jsou rekapitulovány v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovým rozhodnutím podala žalobkyně odvolání. Žalovaná pak vydala napadená rozhodnutí, jejichž obsah soud krátce shrnul v bodech 2 a 3 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

První napadené rozhodnutí (o vyhoštění)

12. Na úvod je třeba poznamenat, že Krajský soud v Praze se problematikou správního vyhoštění [podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců] za obdobných skutkových okolností již několikrát podrobně zabýval, přičemž v řadě věcí byli účastníci řízení zastoupeni týměž zástupcem jako v této věci (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2019, č. j. 44 A 13/2019-24, ze dne 16. 4. 2019, č. j. 45 A 3/2019-28, ze dne 2. 9. 2019, č. j. 52 A 9/2019-19, či ze dne 17. 9. 2019, č. j. 42 A 10/2019-16). Obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu již ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018-17, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018-19, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018-14, ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 37/2019-15, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019-15.
13. Za situace, kdy je skutkový i právní stav věci shodný a žalobní námitky žalobkyně obdobné anebo zcela totožné, nemá Krajský soud v Praze důvod revidovat svůj právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodněním těchto rozsudků na ně plně odkazuje. V tomto rozsudku proto soud na žalobní body reaguje jen stručně.
14. Argumentací žalobkyně co do otázky vysílání státních příslušníků U., kterým bylo uděleno p. vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, p. zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro p. zaměstnavatele pracovali, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, ve kterém dospěl pomocí výkladu zákona o zaměstnanosti a rovněž s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „[v]ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na

vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“

15. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přicestovala dne 7. 2. 2018 z P. do České republiky za účelem práce. V P. však do té doby pro p. zaměstnavatele M. nikdy nepracovala (zejména pak nikoliv na území P. r.), žalobkyně tak hlavní pracovní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele M. Ode dne 8. 2. 2018 do 10. 5. 2018 (kdy byla kontrolována Policií České republiky) žalobkyně pracovala pro českou obchodní společnost P. M. s.r.o. (třídila vrácené zboží), odměnu za práci jí měl vyplatit prostředník V. až po 3 odpracovaných měsících.
16. Na posuzovanou situaci nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by žalobkyně nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplývalo, že by v P. jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala (sama žalobkyně při výslechu tvrdila opak), a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou závěr o neoprávněném výkonu závislé práce žalobkyně na území České republiky.
17. K odkazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise pak soud poznamenává, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O.-T.), k němuž nemá žalobkyně žádný vztah, přičemž toto vyjádření se nijak nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonávala pracovní činnost žalobkyně (naopak vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje). Předmětné vyjádření proto není v projednávané věci relevantní.
18. Soud dále uvádí, že žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění odvoláním (řádným opravným prostředkem), které má suspenzivní účinek (podáním odvolání byla vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění odložena). V rámci řízení o odvolání se přitom posuzuje soulad prvostupňového rozhodnutí se zákonem v plném rozsahu bez ohledu na obsah odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu). Za situace, kdy žalovaná neshledala podané odvolání důvodným, což řádně zdůvodnila, nebylo na místě, jak namítala žalobkyně, aby žalovaná (posléze) zahájila přezkumné řízení, v němž by se znovu zabývala týmiž otázkami.
19. Tvrzení žalobkyně o velkém počtu procesních nedostatků a odkaz na podané odvolání nepředstavuje řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobkyni, která je ostatně zastoupena advokátem, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezila, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Neurčitá námitka o procesních pochybeních ani prostý odkaz na argumentaci uvedenou v odvolání těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nemohl zabývat.

Druhé napadené rozhodnutí (o nákladech řízení)

20. Rozhodnutí žalované o nákladech řízení je svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislým na výroku ve věci samé, tj. na rozhodnutí o správním vyhoštění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018-15, a v něm

citovanou judikaturu). Žalobkyně ve vztahu k rozhodnutí žalované o nákladech řízení neuplatnila žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat toliko ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti prvnímu napadenému rozhodnutí ve věci samé (o vyhoštění), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti druhému napadenému rozhodnutí (o nákladech řízení).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. září 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně